До водяного птаства,

сполоханого під час прогулянки
на озері Лох-Тьюріт

Чому, о птаство водяне,
Ти так злякалося мене?
Чом розлетілося навкруг,
Немов я ворог, а не друг?
Чому зрікаєшся утіх
І мирних радощів своїх?
Природа-мати нам дає
Всім нарівно добро своє.
Тож повертайтеся назад
До лісових своїх принад,
Годуйтесь там, де їжа є,
Гойдайтесь там, де хвиля б'є!

Із соромом я визнаю
В цьому провинність і мою:
Людина — ось хто хоче гніт
Поширити на цілий світ!
Вона до волі всіх зове —
І підкоряє все живе.

Орел, коли в недобрий час
Із неба падає на вас,
Жалю не знає, бо така
Приреченість у хижака.
Але людина! Та, що їй
Дарує Небо промінь свій,
Про жаль говорить раз у раз
І для розваги губить вас!

Там, де потоки та мохи,
Де ходять тільки пастухи,
Ви в кожній заводі ясній,
Природі корячись одній,
Збуваєте серед квіток
Свого життя недовгий строк.

А як до ваших вод і паш
Загляне лютий ворог ваш,
З польоту гордого свого
Ви зневажаєте його.
Бринючі крила розгорніть,
До інших заводей летіть!
Як не під силу боротьба,
Згордуйте долею раба!